



Arrest

nr. 145 119 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beiden aan de verzoeker ter kennis gegeven op 24 april 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt op 25 juli 2005 samen met zijn ouders België binnen.

1.2. Op 26 juli 2005 dienen de ouders van de verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 maart 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 169.093 van 19 maart 2007 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 19 december 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 november 2011 wordt de aanvraag ongegrond bevonden.

1.4. Op 30 november 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 22 december 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij een schrijven van 11 april 2013 worden deze beslissingen ingetrokken. Op 22 april 2013 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 24 april 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2012 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien het attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Ook het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. 11.335 van 19.05.08). Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(…)”

1.6. Op 22 april 2013 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 24 april 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van de beslissing van W.Y., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(…)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Betrokkene diende een asielaanvraag in op 26.07.2005 die op 24.03.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 27.12.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 22.04.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker "langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd". Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet dienstig betwist. Door aan te voeren dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in 2005 weerlegt hij immers niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele

vernietiging van de bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

3.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen. Te dezen voert de verzoeker evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm. Ter terechtzitting hierop gewezen, merkt de raadsvrouw van de verzoeker op dat artikel 8 van het EVRM dient te worden gerespecteerd. Zoals de verwerende partij terecht antwoordt, heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift evenwel geen schending van artikel 8 van het EVRM opgeworpen. Gelet op het bepaalde in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet kan hij de schending van deze bepaling niet voor het eerst ter terechtzitting bij monde van zijn raadsvrouw opwerpen.

3.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9, tweede lid, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

“(…)”

a) Dat evenwel de verzoekende partij tesamen met diens gezinsleden een verzoek tot regularisatie heeft ingediend op 26/02/2007 en dit aangevuld heeft begin december 2009. Dat voormelde aanvulling voor zover nodig uiteraard ook subsidair had kunnen gelden als nieuwe aanvraag. Dat vervolgens de huidige raadsman een akte in zake regularisatie indient in hoofddorde ter aanvulling van het bestaande subsidiair als zijnde een nieuw verzoek. Dat trouwens nopens het verzoek van 2011 een negatieve beslissing werd genomen, waartegen een beroep werd ingediend bij de RW en vervolgens de overheid overgegaan is tot intrekking (Rvv, Rolnummer 123.439 - beschikking in schriftelijke procedure van 7 mei 2013).

Dat niet kan worden ingezien op welke akte de bestreden beslissing slaat nu ter zake door de verzoekende partij geen regularisatieaanvraag werd ingediend in 2012.

Dat in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en geen gericht verweer kan gevoerd worden. Dat de administratieve overheid behoort duidelijk te maken welke akte, welke feiten zij juist in consideratie neemt. Dat anders geen debat kan gevoerd worden met eerbiediging van de rechten van de verdediging nopens de bestreden beslissing (Cf. RvSt. nr. 221.806 van 18 december 2012, R.W., 2012-2013, 1497).

Dat tevens de zorgvuldigheidsverplichting geschonden is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de bestreden beslissing ook de zorgvuldigheidsvereiste schendt doordat geen rekening gehouden werd met het feit dat in hoofdorde een aanvulling werd ingediend op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden door de administratie wanneer een akte inzake regularisatie zonder meer wordt behandeld als een nieuw verzoekschrift tot regularisatie zo deze akte aangeeft dat zij in hoofdorde wordt ingediend als een aanvulling van een bestaand dossier tot regularisatie (Rw. 112.924 van 13/2/2013 in zake een oud verzoek artikel 9 ter).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCC, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

b) Dat volkomen subsidiair het volgende wordt gesteld. Dat de verzoekende partij tesamen met diens gezinsleden een verzoek tot regularisatie hebben ingediend op 26/02/2007 en dit aangevuld heeft begin december 2009. Dat voormelde aanvulling voor zover nodig uiteraard ook subsidiair had kunnen gelden als nieuwe aanvraag. Dat vervolgens de huidige raadsman een akte in zake regularisatie indient in hoofdorde ter aanvulling van het bestaande subsidiair als zijnde een nieuw verzoek. Dat trouwens nopens het verzoek van 2011 een negatieve beslissing werd genomen, waartegen een beroep werd ingediend bij de RVV en vervolgens de overheid overgegaan is tot intrekking (Rw, Rolnummer 123.439 - beschikking in schriftelijke procedure van 7 mei 2013).

Dat bij elk van de aktes de nodige identiteitsbewijzen werden ingediend. Dat de verzoekende partij nog minderjarig was op het moment van het indienen van de eerste voormelde akten. Dat in december 2008 blijkbaar een verzoek artikel 9 ter op basis van diezelfde identiteitsdocumenten werd ingediend dat wel degelijk ontvankelijk werd verklaard, hetgeen wil zeggen dat de identiteitsdocumenten ter zake werden aanvaard.

Dat bij elke van de akten een paspoort werd ingediend van de moeder met geldigheidsdatum tot 2024 waarbij de beide kinderen opgenomen werden, dus ook de huidige verzoekende partij. Dat in die zin op het eerste zicht de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet kunnen kloppen met de werkelijkheid. Dat in die zin de bestreden beslissing evenmin behoorlijk gemotiveerd kan zijn. Dat trouwens in de akte van 27 december 2011 duidelijk gesteld werd :

"IN ZAKE HET VERZOEK ARTIKEL 9. 3/ 9 BIS VREEMDELINGENWET (WET VAN 15 DECEMBER 1980.

AANVULLING EN UITBREIDING BESTAANDE VERZOEK DESNOODS NIEUW VERZOEK ARTIKEL 9 BIS" daar waar verder in de akte wordt verduidelijkt :

"Dat ik de eer het Meester Marianne Hollez Advokaat Ieperstraat 116 8930 Menen op te volgen. Dat dit verzoek in hoofdorde een aanvulling en uitbreiding is van een bestaand verzoek artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, subsidiair de aanvulling is van een verzoek artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en

nog meer subsidiair een nieuw verzoek inhoudt. Dat de nodige identiteitsdocumenten worden voorgelegd. Dat verwezen wordt naar het reeds ingediende dossier en de ingediende stukken.

Dat destijds door Meester VERGAUWE Geert een verzoek artikel 9 bis werd indiend op 16 december 2007, daar waar op dat moment nog een verzoek tot annulatie liep bij de Raad van State. Dat het arrest van de Raad van State dateert van 19 maart 2007. Dat de asielaanvraag werd ingediend op 8 augustus 2005, daar waar de verzoekende partijen in België toegekomen zijn op 25 juli 2005.

Dat aan verzoekende partijen geen beslissing werd betekend in het verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis; dat zij aannamen en er mochten op betrouwen dat dit verzoek nog steeds aanhangig was.

Dat vervolgens een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend op 9 december 2009; dat terzelfdertijd in hoofddorde een aanvulling werd ingediend op het bestaande verzoek artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet, hetgeen subsidiair minstens ook kan gelden als een nieuw verzoek artikel 9 bis; dat wanneer dit niet het geval zou zijn er desgevallend door een niet optreden van een advocaat volgens bepaalde regels eventueel geen tijdig verzoek zou zijn ingediend in de tijdelijke regularisatie van 2009, dat volgens de onderichtingen men zou af te rekenen hebben met een laattijdige indiening door een fout van een advocaat dit alsnog zou kunnen gebeuren, dat zo dit aangegeven zou worden de verzoekende partijen bereid zijn de nodige stappen te zetten om desgevallend van voormelde maatregel te genieten; dat trouwens gelet op de vernietiging van de tijdelijke criteria een verzoek overeenkomstig de zogenaamde tijdelijke criteria alsnog zou kunnen worden ingediend." Dat in die zin dan ook de toedracht duidelijk werd medegedeeld.

Dat gelet op het bovenstaande het eerste in ieder geval met identiteitsdocumenten gestoffeerde dossier diende te worden behandeld.

Dat gelet op het bovenstaande hetzij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geschonden werd, nu er ter zake wel degelijke sprake is van voldoende identiteitsdokumeten in de zin van voormeld artikel.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de bestreden beslissing ook de zorgvuldigheidsvereiste schendt doordat geen rekening gehouden werd met het feit dat in hoofddorde een aanvulling werd ingediend op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden door de administratie wanneer een akte inzake regularisatie zonder meer wordt behandeld als een nieuw verzoekschrift tot regularisatie zo deze akte aangeeft dat zij in hoofddorde wordt ingediend als een aanvulling van een bestaand dossier tot regularisatie (Rvv. 112.924 van 13/2/2013 in zake een oud verzoek artikel 9 ter).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999)."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 62,9.2 en 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 2 en 3 van de motiveringswet (29.07.1991),*
- zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoeker houdt voor dat verzoeker samen met zijn gezinsleden een verzoek tot regularisatie heeft ingediend op 26/02/2007 en dit heeft aangevuld begin december 2009, en dat 'voormelde aanvulling' ook subsidiair had kunnen gelden als nieuwe aanvraag.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beweringen uiterst onduidelijk overkomen. In zoverre verzoeker meent dat er een aanvraag werd ingediend in 2007, en aangevuld in 2009, falen zijn beschouwingen in feite.

Zoals ook blijkt uit de stukken van het dossier, hebben de ouders van verzoeker een eerste aanvraag ingediend bij schrijven van 19.12.2008 en dit in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag, die ontvankelijk werd verklaard op 27.03.2009, werd aangevuld bij schrijven van 02.12.2009 waarbij uitdrukkelijk en meermaals werd verwezen naar de ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter, de ontvankelijkheidsbeslissing en het AI dat betrokkenen ontvingen, en waarbij in het typeformulier regularisatieaanvraag uitdrukkelijk werd aangegeven dat het een aanvulling van de hangende aanvraag 9ter betreft.

Nopens deze aanvraag 9ter werd door de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing ten gronde genomen op 21.11.2011, beslissing die niet werd aangevochten door betrokkenen en aldus definitief is geworden.

In de ongegrondheidsbeslissing wordt onder meer gemotiveerd inzake het inroepen van artikel 8 EVRM (artikel dat onder meer in de aanvulling van 02.12.2009 werd ingeroepen) alsmede inzake de andere elementen die ingeroepen werden doch geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoekers vader (zo o.m. de verwijzing naar de vernietigde instructies, de bewijzen van inburgering en het schoollopen van de kinderen, de getuigenverklaringen). In zoverre verzoeker en zijn gezinsleden het niet eens waren met deze motieven, hadden zij de ongegrondheidsbeslissing moeten aanvechten, hetgeen zij niet gedaan hebben.

Het dossier bevat verder - en in tegenstelling tot wat verzoeker wil laten uitschijnen-, geen eerdere aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet die zou zijn ingediend in 2007.

Een schrijven van een vorige raadsman van 16.02.2007 is wel opgenomen als stuk 23 bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet die werd ingediend op 27.12.2011, doch werd niet eerder ingediend als aanvraag.

Verzoekers beschouwingen falen dan ook in feite.

Terwijl verzoeker niet ontkent dat bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet die werd ingediend bij schrijven dd. 22.12.2011 geen identiteitsdocumenten werden gevoegd, terwijl hij evenmin de motivering van de bestreden beslissing betwist dat de bij deze aanvraag gevoegde geboorteakte en attest van immatriculatie geen identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de wet uitmaken.

In zoverre verzoeker voorhoudt geen kennis te hebben van een aanvraag ingediend in 2012, is het overduidelijk dat deze vermelding een materiële vergissing betreft en de bestreden beslissing is genomen in antwoord op de aanvraag 9bis die is ingediend bij schrijven van 22.12.2011 (door de gemeente ontvangen op 27.12.2011 en aan Dienst Vreemdelingenzaken doorgestuurd op 05.01.2012 (poststempel)). Dit wordt overigens ook in die zin gemotiveerd in de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van 06.03.2013 (eveneens genomen om reden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld was, doch met een andere motivering) werd ingetrokken, dient de gemachtigde van de staatssecretaris uiteraard een nieuwe beslissing te nemen, wat gebeurd is op 22.04.2013.

Verzoeker kan toch bezwaarlijk voorhouden onkundig te zijn van het gegeven dat hij samen met zijn gezinsleden een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij schrijven van 22.12.2011, zijnde toen hij reeds meerderjarig was.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. Verzoeker gaat ook niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, en betwist deze op geen enkele manier.

Geenszins kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Verwerende partij ziet niet in met welke 'aanvulling op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9bis van de vreemdelingenwet' geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker verliest uit het oog dat vóór de aanvraag van 27.12.2011, er enkel een aanvraag 9ter was ingediend in 2008, met aanvulling in 2009 en waarover in 2011 een beslissing is genomen.

Met een aanvraag en aanvulling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet, waarover reeds een beslissing is genomen, moet de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van een nieuwe (en latere) aanvraag uiteraard geen rekening meer houden.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “(d)e aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde”. Met betrekking tot het door de verzoeker voorgelegde attest van immatriculatie wordt gemotiveerd dat het niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument aangezien het “afgeleverd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens” en de omzendbrief van 21 juni 2007 bovendien stelt “dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart”. Met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde geboorteakte wordt gemotiveerd dat het niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument nu “een geboorteakte niet aan(toont) dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en (...) het niet dezelfde bewijswaarde (heeft als een identiteitskaart)”.

De verzoeker betwist de motieven inzake het door hem voorgelegde attest van immatriculatie en de geboorteakte niet. Hij voert evenwel aan dat “een paspoort werd ingediend van de moeder met geldigheidsdatum tot 2024 waarbij de beide kinderen opgenomen werden”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker bij zijn aanvraag van 22 december 2011 een paspoort van zijn moeder heeft toegevoegd waarin zijn naam wordt vermeld als zijnde haar kind. In de eerste bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom dit document niet wordt beschouwd als een identiteitsdocument van de verzoeker.

Bijgevolg schendt de eerste bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven die in dit middel worden aangevoerd dringt zich niet langer op.

4.2.1. De verzoeker voert in een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9, derde lid, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waarover in punt 3.4. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

5. Korte debatten

5.1. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN